

Ter herinnering aan
Viktoria Szymaniak

echtgenote van Christiaan Johannes Lammertink

Geboren, 5 november 1909 te Recklinghausen.
Overleden, 18 februari 1998 te Hengelo (Ov.).

Toen het avond werd op 18 februari 1998 gaven wij elkaar en jou de hand om met je de laatste stap te zetten.

Om half acht overleed je, in alle rust.

Je wilde negentig jaar worden en zelfs de eeuwwisseling meemaken. Je vocht ervoor, maar het lichaam volgde de onvermijdelijke wet van de natuur.

In de kennisgeving staat: een voltooid leven. Voltooid; een compleet zijn. Een evenwicht bereikt hebben tussen alle facetten welke aan het leven verbonden zijn.

Tussen geboren worden, groeien, onbezonnenheid, zorgen voor, wijsheid, ouder worden, verzorgd worden en uiteindelijk sterven. Het licht en het donker, de bergen en de dalen, het samenzijn en de eenzaamheid komen terug in onze herinnering. Zo ging het, zo is het gegaan en zo is het goed.

Samen met pa besloot je dat wij de kans moesten krijgen op te klimmen naar plaatsen, welke voor jullie onbereikbaar waren gebleven.

Daarvoor zorgden jullie. Pa heeft het uiteindelijke resultaat niet mogen meemaken. Maar jij, jij kon met volle teugen genieten van het bereikte. Je besepte daarbij dat het niet alleen een prestatie van jullie was en van de door jullie aan ons geboden kans, maar ook dat het de opdracht was om de aan ons door God geschonken talenten, in welke vorm dan ook, uit te nutten.

In de meer dan dertig jaren, waarin je pa ontzettend miste, gaf je ons alle aandacht en wij gaven je onze aandacht en zorg. Agnes in het bijzonder, in de lange reeks van jaren, waarin je alleen een weg probeerde te vinden in de door zijn overlijden ontstane leegte. Henk en Agnes gezamenlijk, door het de laatste acht maanden als hun taak te zien, je met die grote zorg te omringen, welke nodig was.

Vele goede dingen herinneren wij ons.

Hoe je kon genieten van de tuin, de planten, de onuitwisbare indruk van de reis naar Rome met een bezoek aan de Paus, van de vakanties, om de gecreëerde eigen wereld, waarin kilo's haakgaren werden verwerkt, te doorbreken, de vele verhalen, welke je vertelde en die keer op keer mooier, beter en grootser werden.

In al die herinneringen blijven wij met je verbonden, ons steeds bewust van de afspraak dat we, ook na je vertrek, voor elkaar zullen zorgen.

Met jou kunnen we geen afspraken meer maken, maar we durven te zeggen: à Dieu.

Met dank voor Uw belangstelling,
de kinderen